

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

UUSTULNUK

2. RAAMAT

Robyn Carr
The Newcomer
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Robyn Carr
THE FINAL INSPECTION
reproduced with permission of the author
Copyright © 1996 by SGT Joshua Helterbran
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03271514
ISBN 978-9949-25-528-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Üks

Oli soe ja päikesepaisteline pärastlõuna, mis oli aprillikuu alguses Oregoni rannikul haruldane. Sagedased kevadised paduvihmad tähendasid, et kaunid metsalilled – kõige ilusamad maal – olid tärkamas. Hank Cooper istus Beni & Cooperi baari terrassil valges T-särgis ja teksastes, jalad terrassi piirdele tõstetud. Hamlet, Sarah' musta-valgekirju taani dogi, istus tema kõrval, jälgis merd ja kikitaskõrvu, kui mõni inimene, paat või lind talle silma jäi. Cooper nautis rohke koorega kohvi ning vaatas, kuidas tema armas Sarah Dupre lahel aerulauaga kaldast eemaldus. Tal oli seljas lühikeste varrukatega, põlvedeni ulatuv kalipso, mille mees oli talle jõuludeks kinkinud. See hoidis teda soojas – vesi ei olnud veel üles soojenenud, see oli jääkülma. Vaikne ookean oli alati külm, välja arvata ehk San Diego pool. Kuid Sarah oli ekspert, ta pidi harva jalad märjaks tegema.

See, kuidas kalipso tema kehale liibus, oli nagu kunstiteos. Sarah'l olid usumatult tugevad jalad, täiuslik ümar pepu, umbes Cooperi peopesa suurus rinnad. Naine oli sündinud rannikuäärses linnas ning tundis end vees arvatavasti niisama mugavalt kui maal või taevas – ta oli sukelduja, ujuja, surfar, helikopteripiloot.

Cooper ja Ham olid Sarah't tund aega jälginud; ta oli läinud lahesuudmesse välja ja siis tagasi tulnud. Ta oli viimaks ometi veest välja tulemas, olles õige pisut eespool sadamasse suunduvatest kalapaaatidest.

Selline elu polnud kaugeltki see, mida Cooper oli ette kujutanud. Ta oli eelmise aasta oktoobris Thunder Pointi tulnud, et uurida hea sõbra Ben Bailey surma asjaolusid. Oma üllatuseks oli ta pärinud Beni laguneva söödapoe ja baari. Kuna tal paremat mõtet pähe ei tulnud, renoveeris ta hoone ning tegi sellest esmaklassilise rannabaari ning leidis endale uue kodu. Ta oli Thunder Pointist ka naise leidnud, mis oli veel üks üllatus, mida ta ei olnud otsinud. Pärast kõiki naisi tema elus, lühema- ja pikemaajalisi, oli Sarah täpselt see, keda ta oli oodanud.

Ta oli rannabaari avanud veebruari lõpus, söödapoodi ta pidada ei kavatsenud. Nüüd, kui ta oli omanik, oli tal piisavalt palju aega linnarahvast külastada, lahe vaikselt loksumisel meeli rahustada lasta, vaadata, kuidas tema naine aerulaul kaugemal lahes olevate hiigelsuurte rahnude vahel kergelt üle rahuliku vee libiseb. Cooperil oli joodikupäevitus, baarivarustuse tõstmisest ja tassimisest tugevaks läinud õlad ning palju uusi sõpru, kuigi ta oli end alati üksildaseks tüübiks pidanud.

Sarah toetas aerulaua ja aerud kai vastu ja tuli trepist üles. Kui ta terrassile jõudis, viskas Cooper talle rätiku ning naine kuivatas jalad ära, tundes soojast päikesepaistest rõõmu.

„Millega sa tegelnud oled?“ küsis Sarah.

„Absoluutselt mitte millegagi. Vaatasin lihtsalt oma näkineiu.“

Naine naeris. „Kas Hamlet käitus kenasti?“ Oma nime kuuldes tuli tohutu suur koer Sarah' juurde.

Cooper noogutas. „Ta ütles, et eelistaks siin minuga elada.“

„Või nii?“ küsis Sarah naerdes, patsutades Hami õrnalt. „Võta endale ise koer.“

„Siin pole teise koera jaoks ruumi. Tule siia,“ ütles Cooper, tõmmates teda endale sülle.

Sarah läks talle lähemale, istus, võttis mehe kohvi ja rüüpas seda.

„Tahad, ma teen sulle kuuma tassitäie?“ küsis Cooper. „On sul külm?“

Sarah raputas pead. „Siin on mõnus. Tuul läheb vahepeal jahedaks, aga päike on nii tore. Pärast talviseid vihmasadusid ja tuult tekib siin igatsus päikese järele.“

Tema mobiiltelefon helises. Sarah oli selle aerulauaga sõitmise ajaks terrassile Cooperi juurde jätnud. Ta võttis selle kätte, vaatas, kes helistab, ning ütles siis: „Jah, väikevend?“ Ta kuulas tähelepanelikult ja naeris siis. „Ma olen Cooperi juures. Käisin äsja lauaga merel – laht on imeilus. ATV ja koer on minuga. Jah, lõbutse siis ja näeme hiljem.“

Ta lõpetas kõne.

„Mitu korda päevas sa Landoniga räägid?“ küsis Cooper. Sarah ja kuueteistkümnepäevane Landon moodustasid kaheliikmelise perekonna ja hoidsid teineteisel üsna teraselt silma peal. Ja kuna Sarah oli rannikuvalve päästehelikopteri piloot, kes töötas eemalasuvast North Bendi jaoskonnas, ei olnud see alati lihtne.

„Nii mitu korda kui vaja. Nüüd, kui ta käib asešerif Kaunis-püksi tütreaga, ei tunne ma eriti muret. Noh, ma muretsen, et Mac võib ta maha lasta, kui ta Eve'iga liiga hoogu läheb, aga arvan, et niipea see siiski ei juhtu. Me vist räägime teineteisega kolm või neli korda päevas.“

„Vähemalt,“ sõnas Cooper. „Kas sellest viimasest kõnest võib välja lugeda, et sa oled nüüd õhtusöögiks vaba?“

Sarah naeratas talle laialt. „Kas kokk valmistab midagi erilist?“

„Siin ei ole täna õhtul palju rahvast, vähemalt mitte pärast kella seitset – on argipäev ja selleks ajaks on päike loojas. Mul on sügavkülmas paar steiki, külmkapis kartuleid...“

„Kas sul midagi *rohelist* ka on?“ küsis naine.

Cooperi baari menüü põhines linnast Carrie delist ostetud kulinaariatoodetel, lihtsatel asjadel pitsadest võileibadeni, lisaks pakkus ta ka mõningaid magustoite – asju, mida sai serveerida külmalt või soojendatult. Tema äri ei olnud sõna otseses mõttes restoran. Cooper oli ostnud endale grilli, aga seda ei kasutatud kunagi klientidele toidu valmistamiseks.

Cooper oli pärandusena endale saanud ka abilise, Rawley Goode'i, Vietnami sõja veterani, kes ei tundnud end inimestega suheldes eriti mugavalt. Kuigi ta oli hea kokk, oli teda vaja teisteks asjadeks: hooldustöödeks, koristamiseks, Costco-sugustes suurtes poodides käimiseks. Cooper pidi tunnistama, et Rawley ja tema ise jätsid isiklikud toiduvarud sageli unarusse.

„Vean kihla, et *sinul* on midagi rohelist,“ pakkus mees välja.

„Ma elangi rohelisest kraamist,“ sõnas Sarah.

„Ma tean.“

„Ja sina toitud nagu neljateistkümneaastane poiss. Sa elaksid steigist, hamburgeritest ja kodustest friikartulitest, kui poleks mind. Kui ma lähen koju duši alla ja toon salatit või köögivilju kaasa, kas sa sööd siis taldriku tühjaks?“

Cooper armastas teda. Teda rabas sageli see, kui suurt kirge ta naise vastu tundis. Ta kavatses taldriku tühjaks süüa ja lisaks veel Sarah'le rõõmu pakkuda. Ta teadis, et ta silmad lõid särama ja et naine tõlgendab seda õigesti. Kui välja on riputatud silt „suletud“ ja ukSED on kinni, söövad nad kamina ees steiki ja

seejärel lähevad tema mängukoopasse, tema suurde voodisse üla-korrusel. „Mine minu pikapiga ja jäta ATV siia.“

„Ma pean hommikul tööle minema.“

„Pole hullu. Sa võid minu pikapi ja oma koeraga hiljem koju minna. Palju hiljem. Homme hommikul sõidan sinu ATV-ga üle ranna ja vahetan sõidukid ära.“

Tol õhtul oli Sarah kodus voodis enne kella ühtteist. Ta pidi järgmisel päeval varakult alustama ja lisaks tahtis ta kodus olla oma venna Landoni pärast. Landon ei oleks vapustatud ega laidaks seda maha, et tema ja Cooper koos magavad – poiss oli tegelikult Cooperiga esimesena tutvunud ja nad olid semud. Ilmselt arvaks Landon, et see on tema teene, kui Sarah ja Cooper end püsivalt seoks. See võis tulevikus võimalik olla, aga hetkel oli olukord keeruline, eelkõige Sarah' hiljutise põgusa, katastroofiga lõppenud abielu tõttu. Ta oli arusaadavalt ettevaatlik ja ta pidi Landonile mõtlema. Poiss lõpetas parasjagu keskkoolis ühe-teistkümnendat klassi ja teda ootas ees fantastiline abituuriumiaasta – tema sportlikud võimed ja hinded pidid talle kindlasti stipendiumi tagama. Ja stipendiumi oli neil *vaja*. Sarah sai rahalises mõttes hakkama, aga kellegi neljaks aastaks kolledžisse saatmine nõudis palju.

Järgmisel hommikul oli Sarah vannitoas lõpetanud ja teel uksest välja, enne kui Landon oli kooli minekuks isegi tõusnud. Ta jättis vennale kirja ja kakskümmend dollarit bensiini või lõunasöögi või muude kulude jaoks. Ta suundus tööle, tundes end pärast eelmist lahel veedetud päeva vormis ja reipana...